

Sirius'un Kızı 3
Kan Arzusu
İrfan Altan

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Cemal Deniz

Redaksiyon: Elif Eylem Dönmez

Son Okuma: Yusuf Yaşkeçeli

Sponsor: Expo Solar Enerji / Özlem İşcan

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Fatma Akçay

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-6130-74-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SİRİUS'UN KIZI 3
KAN ARZUSU

İrfan Altan

**Sirius'un Kızı serisinin devam kitabıdır.
1. ve 2. cildi okumadan bu kitabı okumamanızı öneririz!**

ADRENOCROME – KAN ARZUSU

Henüz yeni çift olmuş iki kurttan erkek olan önde dişi olan arkada sık ağaçların olduğu ormanda nefes nefese koşuyorlardı. Erkek olan gri, dişi olan ise gri beyaz renkteydi. Erkek önde, dişi arkada sık ağaçların olduğu ormanda, nefes nefese koşuyorlardı. Bulutsuz gökyüzündeki dolunayın ışığı ağaçların boşluklarından süzülerek ormana adeta sihirli bir hava veriyor gibiydi.

Erkek kurt bir tehlike kokusu alıp, aniden durunca onu takip eden eşi de durdu, bir ağaç yaprağından düşen tek damla su dişi kurdun burnuna çarpınca burnuna düşen damlayı bacaklarındaki tüylere sildi.

Gri kurt üç gündür açtı ve tüm içgüdüleri eşinin de aç olduğunun alarmını veriyordu. Tehlike kokusunu almasına rağmen önce kararsız bir kaç adım attı ve bir iki tur kendi etrafında döndü. Tavşan kokusu geliyordu hem de tam olarak tehlike kokusu ile aynı yerden...

Önce erkek kurt ardından da dişi kurt koşmaya başladılar. Önlerine oldukça derin bir uçurum çıktı. Uçurumun kenarında durdular. Dolunay tam karşılarındaydı... Kocaman, yuvarlak ve kıpkırmızı... Ay'a karşı ilk dişi kurt ulumaya başlayınca erkek kurt ona katıldı... Bir dakika sonra ormanın uzak köşelerinden diğer kurt ulumaları ormanın derin sessizliğini bozmaya başlamıştı. Bir kaç dakika boyunca ulumaya devam eden gri kurt yalnız uluduğunu fark edince arkasına baktı, eşini göremeyince ulumayı bırakıp tekrar ormana doğru eşinin kokusunu takip ederek koşmaya başladı.

Eşini bulduğunda yarısı parçalanıp yok edilmiş gibiydi, yerde eşinden kalanlara yanaştı yere eğilip dişi kurttan kalan parçaları kokladı. Tehlike kokusu hala devam ediyordu. Dişlerini gösterek hırlamaya başlayıp tehlikenin olduğu yere hızla koşmaya başladı.

Sabah güneşi, gri beyaz kurdun parçalanmış bedeninden üç kilometre kadar uzakta açık bir alanda gri kurttan geriye kalan kafasındaki açık gözlerinde yansyordu.

O gece, ormanda yüzlerce kurdu benzer şekilde parçalayan koyu bir gölge ağaçların üzerinden yavaşça şehre doğru hareket etmeye başladığında gölgenin uzağına düşen diğer kurtlar uluyarak ormandaki yası, ormana duyurmaya başlamışlardı.

Kurtlarda kanun düşeni yemek olmasına rağmen hiçbir kurt parçalanmış kurt cesetlerinden tek bir ısırık dahi almadı.

Birkaç gün sonra Kanada ulusal basınına yansıyan kurt katliamı haberlerini hem okuyup hem izleyerek yakından takip eden Elohim, bu katliamın muhtemel sorumlusunu nerede bulacağını biliyordu. Yola çıkmak için hazırlıklara başladığında içeri giren annesi oğlunun toplanmaya başladığını görünce.

“Yola çıkmaya mı hazırlanıyorsun?” diye sordu.

Elohim, hiçbir şey söylemeden kurt haberinin olduğu gazete-yi annesinin önüne bıraktı. Annesi habere kısa bir göz attıktan sonra

“Büyükbaban da, ben de bu işin peşine düşmeni istemiyoruz” dedi.

Elohim

“Ben karışmak istemesem bile beni karıştırdılar... Hak ettikleri karşılığı alacaklar...”

“Büyük baban bu konuyla şahsen ilgileniyor”

“Anne büyük babam doksan yaşımı aştı, o kendisiyle ilgilenemilirse benim için yeterli”

“Oğlum bu bir ayın... Biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum... Henüz tamamlanmamış bir ayın olduğunu da biliyorum...”

“Yine de tamamlanmamış bir ayının ne anlama geldiğini bilmiyorsun...”

“Öyle mi?... Ne anlama geliyormuş?!!”

“Tamamlanmamış bir ayın yapıldığı cinsten tuzaktır... Sana kurt tuzağı kuruyorlar...”

“Dilerim sen haklısındır anne... Ben de o tuzağı bozarım...”

“Oğlum... Krallar duyguları ile hareket etmezler. Stratejileriyle hareket ederler...”

“Sen hala bana adını bile söylemediğin babamla beni dünyaya getirirken stratejiyle mi duyguyla mı hareket ettin?”

“Ben senin annenim ve sadece senin iyiliğin için uğraşıyorum... Küstahlık etmene gerek yok!”

Elohim, hazırlıklarını bitirip bavulunu kapattıktan sonra

“Özür dilerim anne, amacım seni kırmak değildi” dedikten sonra bavulunu alıp odasının kapsını açtığı anda karşısında büyükbabasını buldu, bavulu yere bırakıp büyükbabasının kertenkele gözlerine dönüşen gözlerine bakarak

Elohim;

“İzninizle çıkıyorum” dedi.

Büyükbabası, suratına oldukça sert bir tokat atınca Elohim yere yığıldı, büyükbabasından ilk defa tokat yiyordu.

Büyükbaba Arthur;

“Benim adım Arthur, damarlarımızda kral Arthur'un kanı akıyor. Yaşım doksanı geçse de attığım tokat hala seni yere seriyor! Şimdi evlat... salona git ve beni orada bekle!”

Elohim o tokadı atan bir başkası olsaydı, anında o eli kırardı ancak her şeye rağmen damarlarında kral kanının yanında sü-rüngen kanının da dolaştığını bildiği bu ihtiyara hem saygı du-

yuyor hem de seviyordu. Bir şey söylemeden vakur bir şekilde yerinden kalktı, salona geçip oturarak büyükbabasını beklemeye başladı.

Bir dakika sonra Arthur yaşlılık yüzünden yavaş yürüyerek yanına geldi. Gözleri normale dönmüştü, bu sinirinin geçtiğini gösteriyordu. Kafasında görünmez bir taç varmış gibi vakurla Elohim'in karşısında ki koltuğa oturdu.

"Tarih girdiği hiçbir muharebeyi kaybetmemiş ancak harbide kazanamamış zavallı komutanlarla dolu. Sen de o zavallılar listesi-ne adını yazdırmak mı istiyorsun?"

"Hayır efendim... Fakat yarım kalan ayinin nasıl tamamlanacağına ikimiz de biliyoruz..."

"Evet, maalesef kurt sayısı kadar çocuk cesedi ile... İkinci aşama için ikimiz de bir şey yapamayız"

"En azından bu uğurda ölebiliriz efendim"

"Cesaretini ve soyluluğunu takdir ediyorum. Bizler öldükten sonra yerimize gelecek olanlar, iki misli ölüm için kılını kıpırdatmayacaktır. Şu an için yaşamam ilk üç yüz yetmiş yedi çocuğu kurtarmasa da aynı sayıda ikinci grup çocuğun hayatını kurtaracaktır"

"Peki, o zaman ne yapmam gerekiyor? Çünkü öylece oturup seyredelemem..."

Arthur, bir saate yakın, pek çoğunu Elohim'in ilk defa duyduğu şeylerden söz etti. Büyük resmi gösterip asıl hiyerarşiyi anlattı. Anladığı kadarı ile yeri, güç piramidinin en üstünün iki altındaydı. Ancak kendi üstündekilerinin de zirvedekiler hakkında fazla bir bilgisi yoktu ve ayin emri doğrudan zirveden geliyordu. Çok önemli bir şeye hazırlık olduğu belliydi ancak bu şeyin ne olduğunu ancak her şey olup bittikten sonra öğrenebileceklerdi.

Arthur

“*Yarın aynı saatte yine burada ol*” dedi ve kalkıp odasına geçti. Elohim odasına geçip Daniel’i aradı. Telefon açılınca, karşındaki ses;

“*Kardeşim çok acil değilse sonra ara... meşgulüm...*” deyip telefonu kapatınca; Elohim numarayı tekrar çevirdi. Bu sefer

Daniel

“*Tamam... Anlaşılan çok acil bir konu... Dinliyorum...*”

“*Elinde kaç tane var?*”

“*Şey... Bir tane... Bu günlerde çok iyi korunuyorlar...*”

“*Umarım sen de korunuyorsundur... Erkenden baba olmanı istemeyiz...*”

Telefondaki ses oldukça keyifli bir şekilde güldükten sonra

“*Endişelenme kardeşim... Savunma bakanının kızı kendini çok iyi savunuyor... Bana o bir tane ile ne yapmak istediğini söylersen, ben de telefonu kapatıp savunma hattımı aşma çalışmalarına devam etmek istiyorum.*”

“*Üç yüz yetmiş yedi parçaya ayır her birini ayrı bir pakete koyup sana göndereceğim adrese gönder, iki gün içinde elimde olsun*”

“*Olmuş bil kardeşim...*” dedikten sonra telefonu kapatıp yaktakta çırılçıplak uzanmış kendisine bakan genç kıza dönerek

“*Bu kadar sohbet yeter*” deyip battaniyeyi üzerlerine çekti.

İki gün sonra Elohim’e beklediği paketin geldiği haber verildiğinde daha önce hazırladığı sırt çantasını alıp, dışarı çıktı ve cipine binerek kurtların parçalandığı ormana doğru yol almaya başladı.

Ormanın içinde terk edilmiş gibi duran bir kulübenin önünde durdu. Dışarısoğuk sayılırdı ve bedeni soğuşevmiyordu. Kalın hırkasının fermuarını çekip kapüşonu da başına geçirdi. Kulübeden çıkan iki iri yarı adam birlikte taşıdıkları paketi cipe koyduktan sonra sessizce Elohim’e baktılar.

Elohim konuşmadan eliyle gidebilirsiniz işareti yaptıktan sonra iki adam kulübenin arkasına park ettikleri başka bir cipe binip ortadan kayboldular.

Elohim bir süre daha orada kalıp sırt çantasından bir tablet çıkartıp açtı. Özel bir kanaldan edindiği kurtların ormanda parçaladığı yerleri gösteren haritaya baktı. Çantasından çıkardığı hazır su şişesinin kapağını açıp bir yudum içtikten sonra cipten inip şişenin içinde kalan suyu kulübenin içine serpti.

Elohim,ilk ölen kurt olan gri-beyaz kurdun öldüğü yere gelince cipten indi. Yüklenen paketi bir maket bıçağı yardımı ile açıp, içindeki küçük siyah torbalardan birini aldı. Kurttan geriye kalan tüy kalıntılarının olduğu yere torbanın içindekini boşalttı. Yere avuç içi büyüklüğünde kanlı bir et parçası düştü. Aynı işlemi ormanın değişik yerlerinde üç yüz yetmiş altı defa daha tekrarladı eve döndüğünde saat akşam 10'a geliyordu, annesi endişeli bir şekilde kapıda bekliyordu. Kapıda annesinin yanından geçerken oğlunu koklayan annesinin burnuna çok yoğun bir alkol kokusu gelince annesi bir şey söylemekten vazgeçti.

O gece Elohim, deliksiz bir uyku uyurken Büyükbabası, şehrin farklı bir yerinde Brezilya'da öldürülen birinin cesedinin Kanada'da ayini etkisiz kılacak şekilde dağıtılmasından nasıl habersiz olabildiğinin hesabını vermeye çalışıyordu.

Sabah puslu bir hava vardı ve güneş kış güneşi gibi etkisiz haldeydi. Üzerini giyindi, telefonuna baktı, arayan yoktu. Kahvaltıdan sonra salona geçip büyükbabasını beklemeye başladı. Arthur içeri girince, ayağa kalkıp yaşlı adamın gözlerine baktı; her şey normal görünüyordu.

Arthur

“Demek buradasım... Güzel...” dedikten sonra bir önceki günkü gibi yine bir kral vakarı ile koltuğuna oturduktan sonra Elohim'e oturmasını işaret edince o'da Arthur'un karşısına oturdu.

Arthur

“Sanırım dün gece ormanda olanlarla senin bir bilgin yada olanlarla ilgin yoktur..”

“Efendim dün ormanda olanlar her ne ise ilgim de bilgim de yok...”

“Olmalıydı Elohim!.. Olmalıydı...”

“Uzak durmamı özellikle istediğinizi sanıyordum?..”

“Her neyse... Şimdi bunları geçelim... Dün gece üsttekilerden biri ile bu konuyu konuştum...”

“Bu ilginç bir gelişme efendim.”

“Daha da ilginçleşecek... Bir yıl sonra bulunduğun makamdan ayrılmamı istiyorlar...”

“Böyle bir şey mümkün olabilir mi?”

“Bu dünyada her şey mümkündür evlat. Yerime senin geçmeni istiyorlar. Dünkü orman olayının içinde, sen aksini söylesen de, senin olduğunu biliyorlar fakat tüm gayretlerine rağmen bunu kanıtlayamıyorlar. Bunu nasıl başardığımı öğrenmek istiyorlar. Sonuçta seni, ya kendilerine yakın tutup pasifize edecekler ya da bir şekilde seni kullanabilmenin yollarını arayacaklar.”

“Efendim ne yapmam gerekiyor?”

“Elohim... Ailemi bu dünyadan özellikle uzak tutmaya gayret ettim... Ancak sen çok özel olarak doğdun... Henüz yirmili yaşlardasın ve çok gençsin... Bir yılı beklemeden, önümüzdeki ay yerime geçmeni istiyorum... Böylece yapılan planları kısmen bozabiliriz... Ben de ölene kadar sana tüm incelikleri öğretmeye devam ederim.”

Kanadadaki kurt katliamından altı ay sonra Estonya, Letonya, Litvenya, Moldova ve Romanya’da çok sayıda kurt, gizemli bir hastalıkla ölünce yakın bölgede bulunan ülkelerle birlikte oluşturulan bir araştırma komisyonu üç ayrı ekip halinde kurtları öldüren şeyin peşine düşmüşlerdi. Elohim bu komisyona el altından destek veriyordu.

Fas'ta öğlenden sonra Kazablanka'nın Quartier Habous mahallesinin merkezindeki müzik marketlerinden birinde çalınan Çöl Çingenelerinin yaptığı müzik sesi dışarı taşarken otuzlu yaşlarda gösteren Rukiye'nin bir elinde pazardan aldıklarını taşıdığı pazar filesi, diğerinde de ailenin tek çocuğu olan sekiz yaşındaki kızı Ayşe'nin eli vardı.

Müzik sesi, artık neredeyse duyulmayacak kadar uzaklaştığında, bir apartmanın köşesine varmışlardı. Birden karşısına uzun zamandan beri görmediği halasının kızı Latife çıkınca, pazar filesini yere bıraktı ve kızının da elini bırakarak

“*Selamünaleyküm*” dedi ve Latife aynı şekilde karşılık verdikten sonra kucaklaştılar. Latife minik Ayşe'yi kucağına alıp sevip öptükten sonra yere bıraktı, Rukiye ile Latife ayaküstü sohbet daldılar.

Minik Ayşe Latife'nin geldiği apartman köşesinde yerde büyük ve yeni bir oyuncak bebeğin kendisine baktığını fark edince heyecanlanmıştı. Annesi Latife ile koyu bir sohbe kendini kapırmış görünüyordu. Oyuncak bebeğin elleriyle kendisini çağırması üzerine kıkırdayıp bebeğe doğru bir iki adım atıp durdu. Annesi uzaklaşmaya başladığının farkında değildi. Bebeği hemen alıp gelebilir, böylece annesinin kızmasına da gerek kalmazdı. Ayşe bebeği olduğu apartman köşesine gidip köşeyi döndükten üç dakika sonra Rukiye, Ayşe'nin ortalıkta görünmediğini fark edip endişe ile önce etrafa bakmış yarım saat sonra da Latife ile birlikte gözyaşları içinde yakın çevredeki her yeri aramıştı.

Ayşe'nin kayıp olmasından kırk beş dakika sonra polis ekipleri aramaya katılmış bir saat sonra da babası Muhammed olay yerine gelmiş dizlerinin üzerine çökmüş kızının adını söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Güneş batmak üzereyken hemen hemen Kazablanka'nın tüm sokakları aranmıştı ve televizyonlar Ayşe'nin fotoğrafını gösteri-

yor, gönüllü olarak aramaya katılan kalabalık bir topluluk köprü altları da dâhil her yere bakıyorlardı.

Şehrin merkez karakolunda komiser, babaya ve defalarca bayılan anneye

“Aklınıza kötü şeyler getirmeyin merak da etmeyin aramaya bölge askerleri ve arama-kurtarma ekipleride katıldı. Her yerde arıyoruz, eminim küçük Ayşe’yi sabah olmadan korkmuş ve acıkmış olarak bulup size teslim edeceğiz...”

Komiserin rahatlatmaya çalıştığı konuşmasından sonra karı-koca karakolun bahçesine çıktılar. Rukiye, kocasına olayı belki de onuncu defa anlatmaya çalışıyordu.

Rukiye

“Ayşe’yi sadece iki dakika gözümün önünden ayırdım, Muhammed’im... Allah bana lanet etsin... Ben kötü bir anneyim” derken kocasının kendisine sarılıp sakinleştirmesini belki bir iki rahatlatıcı söz söylemesini bekliyordu. Fakat kocasından gelen sadece peşi peşine iki yumruk oldu. Yere yığılmıştı kaşından, burnundan ve dudaklarının kenarından kan geliyordu.

Muhammed

“Dua et, Ayşe sağ salim gelsin! Yoksa Allah şahidim olsun kızımın seni aynı mezara gömer sonra da kendi canıma kıyarım...”

Muhammed, son kelimesinden sonra yakınındaki bir banka oturup elleriyle yüzünü kapatıp tekrar ağlamaya başlayınca Rukiye akan kanlarına aldırmadan yerden kalkıp kocasının yanına oturup ona sarılarak

“Ben Ayşesiz yaşabilir miyim, sanıyorsun... Eğer, Allah korusun, kızıma bir şey olursa beni de kızımın yanına göm Muhammed’im. Ama ne olursun şimdi beni yalnız bırakma...”

Muhammed ellerini yüzünden çekti ıslak gözlerle karısına baktı, cebinden bir mendil çıkartıp Rukiye’nin yüzündeki kanları temizledi.

“Kendimi kaybettim... Özür dilerim... Ayşe’yi benden çok sevdiğini biliyorum... Fakat içimde tam şuramda kalbimin her yerinde bir kor ateş var ki beni cehennem ateşinde yakıyor...”

Sabah güneş doğarken Ayşe boş bir odada bir kafesin içinde ağlamaktan yorgun düşmüş bir haldeydi. Korkudan altına kaçırılmış bir halde uyuyakalmıştı. Odanın kapısı gıcırdayarak yavaşça açıldığında içeri önce deniz havası girdi, sonra bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giymiş saçları kızıl renk boyalı yaşı Rukiye’ye yakın görünen koyu esmer tenli bir kadın içeri girdi.

Ayşe’yi sarsmadan uyandırarak

“Minik kız uyan hadi” diye selendi. Ayşe gözlerini hafifçe aralayıp kadını görünce kafesin diğer ucuna kaçıp

“Anne! Baba!” diye bağırmağa başladığında kadın

“Adım Leyla... Bir süre misafirim olacaksın. Söz veriyorum canını yakmayacağım ve yakında annene ve babana kavuşacaksın ama önce senin iyi bir kız olup dediklerimi yapman gerekiyor... Anlaştık mı?”

Ayşe bir süre korkulu gözlerle kadını ağlayarak izledikten sonra

“Anneme götüreceğine söz verir misin?” diye sorunca

Leyla

“Söz güzel kız...” dedi.

“Tamam, o zaman...”

Leyla'nın yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı.

“Afferim benim kızıma... Adın ne?”

“Ayşe”

“Güzel bir ismin varmış... Önce seni temizleyelim sonra yeni elbiseler giydirip karnını doyuralım. Daha sonra da seni benden daha nazik olan biri ile tanıştıracacağım, akşam olunca da seni annene götüreceğim”

“Annemle birlikte tanışmaya gitsek olmaz mı?”

“Üzgünüm bebeğim arkadaşım çok utangaç olduğu için annenin yanında utanır... Hadi gel şimdi banyo zamanı...” diyerek Ayşe’yi kafesten çıkartıp elinden tutarak banyoya götürdü. Ayşe’yi bir ninni söyleyerek kokulu şampuanlarla yıkadı, yumuşak havlularla yumuşak dokunuşlarla kuruladı. Kan kırmızısı tek parça elbisesini giydirdiğinde elbisenin etekleri diz üstünde kalmıştı.

Leyla, Ayşe’yi kokladıktan sonra yüzüne bakıp

“Hadi şimdi karnımızı doyuralım” dedi. Getirdiği paketten patates kızartması ve hamburger çıkartıp yanına pet şişe ile su koydu.

Ayşe’nin gözlerinde hala korku vardı ve dudakları büzölmeye başlayınca

Leyla

“Şişşş... Hani uslu bir kız olacağım konusunda anlaşmıştık... Üstelik anne babana kavuşma vaktin de yaklaştı... Hadi karnını doyur bebeğim...”

Ayşe’nin gözlerinin nemi artmaya başlarken

“Tamam...” deyip hamburgerinden küçük bir ısırık koparıırken bir damla gözyaşı elindeki hamburgere damlamıştı.

Yemek bittikten sonra

Leyla

“Şimdi beni iyi dinle Ayşecik... Burası evinden çok uzak bir yer... Dışarıda bir tekne var ve birazdan buraya yaklaşacak, ona birlikte bineceğiz ve bir yat bizi anne ve babana götürecektir... Fakat onlar sadece güzel ve akıllı kızları götürüyorlar... Şimdi seni güzelleştireceğim fakat eğer ağlarsan güzelliğın kaybolur ve bizi götürmezler... Beni anlıyor musun?”

Ayşe başını salladıktan sonra

“Ağlamak yok...” dedi.

Leyla yarım saat sonra küçük Ayşe’yi küçük bir kadına dönüştürmüştü. Dışarıda teknenin motor sesi duyulmaya başla-

yınca, Ayşe heyecan içinde pencereye koştu ve yaklaşmakta olan tekneye bakarak;

"Leyla teyze motor geliyor..." dedikten sonra Leyla'nın elini gitmeye hazır olduğunu anlatmak ister gibi tutup

"Leyla teyze... Biliyor musun?... Bana yardım ettiğin için An-nem sana çok teşekkür edecek seni çok sevecek..."

Ayşe'nin gözlerinde umut, sevinç, sevgi duyguları oynaşırken Leyla'nın gözleri bir ölü gözü kadar donuk ve duygusuzdu. Motor karaya yanaşınca Ayşe ile birlikte kulübeden çıkıp adeta koştu-rarak tekneye bindiler. Tekne açık denize doğru yol almaya başla-yınca Ayşe gözden kaybolana kadar ayrıldıkları kulübeye baktı, kulübe görünmez olunca denizin dalgalarını ve martıları izlerken yüzü gülüyordu.

Tekne, yata yaklaşmaya başladığında çok büyük ve lüks yat Ayşe'yi büyülemişti. Yata bindiklerinde Ayşe'ye apartman kenarında gördüğü bebeği uzattılar ancak Ayşe yaşadıklarından so-rumlu tuttuğu oyuncak bebeği artık sevmiyordu, onun için onu kabul etmedi.

Leyla;

"Ayşecik, seni tebrik ediyorum... Çok akıllı bir çocuk oldun... Şimdi bu amcalar seni yolculuk yapacağımız kamaraya götürece-ler, ben de kaptanla görüşüp hemen yanına geleceğim" dedi.

Ayşe kendisini götürecekti iki adama baktıktan sonra Leyla'nın elini bırakmak istemeyince

"Ayşecik... Konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, ama yanıma çabucak geleceğine söz verir misin?"

Leyla eğilip Ayşe'yi yanağından öptükten sonra

"Söz veriyorum bebeğim..." deyince Ayşe gönülsüz de olsa iki adamla birlikte gitti.